

rende spørgsmål varierer fra den, som herker i den overvejende del af den danske befolkning. For ikke at gøre den pågældende regel for hård og uegnet til efterlevelse bør der derfor i de kommende administrative bestemmelser om påtalen indføres en regel, hvorefter tiltale for de herhen hørende forbrydelser undlades, når gerningsmanden har handlet i overensstemmelse med lokal, traditionel moralopfattelse.

Omend hensynet til visse kredse i den grønlandske befolkning taler derimod, finder man det nødvendigt og forsvarligt også i Grønland at kriminalisere handlinger, som er egnet til at krænke blufærdigheden, ikke mindst fordi man anser det for uheldigt, at der i Grønland skabes ly mod indskriden overfor handlinger, som er forbudt i Danmark, idet man derved kan risikere at drage mindre ønskværdige individer til Grønland. Hertil kommer, at man med den politiske — fra grønlandsk side stærkt støttede — udvikling i retning af en retlig ligestilling af danske og grønlændere finder det rimeligt at indføre en regel, som stemmer med moralopfattelsen hos den voksende del af befolkningen, som er indstillet på den nye politiske linie.

En til den danske straffelovs § 235 svarende regel er ikke medtaget i forslaget, idet det findes rimeligt at overlade sådan bestemmelse til den kommende udvikling og om fornødent optage den i de i § 117 omhandlede vedtægter.

En til den danske straffelovs § 236 svarende bestemmelse er ikke optaget i forslaget, idet den som følge af reglerne om foranstaltninger er overflødig.

Kapitel 17.

Til § 59.

Nogen til reglen svarende bestemmelse findes ikke i den danske straffelov, idet de herhen hørende regler er samlet i lov nr. 163 af 18. maj 1937 om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. m.

Efter hidtidig grønlandsk praksis har der været en tendens til at se strengere på denne forbrydelse, end det er tilfældet i Danmark. Der synes ikke i Grønland at være interesse for at tillade svangerskabsafbrydelse på social indikation. Dette hænger formentlig i første række sammen med den mere fordomsfrie måde, hvorpå man endnu i vide kredse ser på fødsler uden for ægteskab, samt med den solidaritetsfølelse og villighed

til at yde fæller hjælp, når det er påkrævet, som er et gennemgående træk hos den grønlandske befolkning.

Efter den danske svangerskabslovs § 6, stk. 1, er forsøg på afbrydelse af svangerskab straffrit, når det foretages med utjenlige midler. I Grønland har retterne domfældt for sådanne forhold.

Det er tvivlsomt, om man efter grønlandsk opfattelse vil dømme den, som bistår en kvinde med afbrydelse af hendes svangerskab, samt den, der har besvangret hende, når han, trods henvendelser fra hendes side om støtte af personlig eller økonomisk art, har undladt at yde hende en efter forholdene rimelig støtte og bistand, og denne undladelse har været af afgørende betydning for hendes beslutning om at afbryde svangerskabet. Et enkelt retstilfælde tyder dog på, at man finder sådant forhold kriminelt.

Med hensyn til kriteriet for, at svangerskabsafbrydelse skal anses for ulovlig, synes det rimeligt, at man i det væsentlige bygger på hidtidig grønlandsk retsopfattelse, idet man iøvrigt afventer udfaldet af det revisionsarbejde, som for tiden finder sted med hensyn til den danske svangerskabslovgivning. På den anden side har man fundet det hensigtsmæssigt at fremhæve i forslaget, at svangerskabsafbrydelse kendes som forbrydelsestype.

Under udkastets behandling i straffelovskommissionen fandt man, at spørgsmålet om en svangerskabslovgivning for Grønland lå udenfor kommissionens sagområde, fordi der er nedsat en selvstændig kommission med den opgave at revidere den danske svangerskabslov.

Under hensyn hertil har straffelovskommissionen ment at måtte undlade at tage stilling til den i forslagets § 59 indeholdte bestemmelse. Justitsministeriet har tiltrådt straffelovskommissionens bemærkning om, at spørgsmålet om svangerskabsafbrydelses kriminalisering bør undergives en indgående behandling, og har under denne forudsætning intet haft at erindre imod, at bestemmelsen optages i forslaget.

Til § 60.

Bestemmelsen omfatter enhver forsætlig krænkelse eller beskadigelse af en andens legeme og svarer således til §§ 244—46 i den danske straffelov. Uagtens forhold medfører i lighed med den danske straffelovs § 249 kun ansvar i tilfælde af betydelig skade på legeme eller helbred.